

[Ole Bjørn Kraft.]

i Nummer i samme Grad, naar der er Nummer ledigt. Men de kan ikke fremmes, saa længe de staa udenfor Nummer, og naar de har staaet udenfor Nummer i over 3 Aar, da ikke førend 1 Aar er forløbet, efter at de atter er traadt i Nummer“.

Denne Regel ophæves altsaa for Søofficerer for Marineministeriets Vedkommende. (*Forsvarsministeren* [L. Rasmussen]: Er de uden Lønning?). Nej, de er udenfor Nummer. (*Forsvarsministeren* [L. Rasmussen]: De er ikke uden Lønning. Læs det igen!). Denne Paragraf, saaledes som den her er udformet, savner saglig Begrundelse. De Søofficerer, her er Tale om — det gælder Marineministeriets Direktør og ogsaa andre —, har i mangfoldige Aar været udenfor aktiv Tjeneste, de har udført Arbejde i Marineministeriets Kontorer, de har ikke haft Kommando og maa derfor staa fremmede overfor den Udvikling, der har fundet Sted i Marinen i disse Aar. Det vilde derfor ikke være sagligt begrundet, om man ved Hjælp af denne Paragraf pludselig gav dem en Stilling af en saadan Karakter, at de kom til at overtage Kommando paa samme Maade som de Officerer, der har tjent i Linien. Jeg vilde ønske, at Venstres Ordfører eller Forsvarsministeren fra denne Talerstol vilde udtale sig om Begrundelsen for, at denne Paragraf er indsat, og hvilke Virkninger man venter den vil faa. I det andet høje Ting udtalte mit Partis Ordfører, Hr. Ellinger, at han vilde værge Admiral Rechnittzer mod den Antagelse, at han kunde tænke sig som Følge af denne Paragraf at indtræde f. Eks. som Chef for Søværnskommandoen. Jeg kan slutte mig til denne Udtalelse, men mener, at det i det hele taget er urigtigt, at en saadan Bestemmelse er indsat i Lovforslaget; man bør ikke udsætte nogen for Fristelser. Ved Siden af den Sorg, Flaaden maa føle ved hele Lovforslaget, som det er udformet, tror jeg, det ogsaa vil føles som en stor Uretfærdighed mod de Officerer, der har tjent aktivt i Linien, om denne Paragrafs Bestemmelser afsatte sig Resultat i Flaadens øverste Ledelse; saa vidt jeg har forstaaet, er det da ogsaa en Paragraf, der er indsat i den allersidste Tid, under alle Omstændigheder ikke saa længe det konservative Medlem var medvirkende ved Lovforslagets Udformning.

Til sidst vil jeg om dette Lovforslag sige, at jeg betragter dets Vedtagelse som en af de mest skæbnesvangre Begivenheder i vor nyere Historie. Jeg er sikker paa, at det ligger i høj Grad indenfor Mulighedernes

Grænse, at denne Ordning i denne Generations Levetid kan blive prøvet, og jeg er sikker paa, at den da ikke vil kunne svare til de Forventninger, Nationen *til den Tid* vil stille til sin Forsvarsordning. Et tungt Ansvar vil derfor blive lagt paa de Mænds Skuldre, som nu gennemfører Ordningen. Jeg anser den for et Udslag af, at man i en økonomisk Depressionstid har mistet Nerverne overfor dette Problem, at man overfor en langtrukken politisk Agitation i et uheldigt Øjeblik har ladet sig tvinge ud i dette. Men hvad vi gør eller ikke gør i denne Sag, er det mit Haab og min Tro, at der i Nationens Ungdom imod denne Vedtagelse, imod disse Beslutninger, der er forsvarsmæssigt uforvarlige og dikteret af Hensyn, som ikke burde ligge til Grund for en saadan Ordning, vil vokse en Villie frem til at faa denne Ordning ændret, saa den i langt højere Grad, end nu er Tilfældet, vil kunne opfylde de Krav, som en eller anden Dag vil blive stillet til Nationen.

Jesper Simonsen: Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft gav det Udseende af, at der var en betydelig Uklarhed over de enkelte Partiers Forhold til de foreliggende Lovforslag. For saa vidt angaar det radikale Venstre — jeg kan sige Regeringspartierne —, var det en meget betydelig Overdrivelse; der er ingen Uklarhed, Sagen er ganske lige til og let forstaaelig. I Øjeblikket har vi her i Landet Militærordningen af 1922, en Ordning, som Regeringspartierne intet Ansvar har for, og som de Partier, der har Ansvaret, meget ønsker at komme bort fra, kort sagt, Ordningen er forladt af alle. Da den blev vedtaget, var den i Virkeligheden allerede umoderne og behæftet med saa store Mangler, at den nu ikke længere bliver anerkendt selv af sine Fædre. Den hvilede paa Synspunkter — dels med Hensyn til Danmarks Ævne i militær Henseende, dels i Henseende til den mellemfolkelige Retsudvikling, som havde fundet Sted —, som vi ikke anerkender. Den var i principiel Henseende i Virkeligheden for længst forladt af de danske Vælgeres Flertal.

Overfor denne Ordning af 1922, der altsaa saavel i sit principielle Grundlag som i sin Opbygning var uheldig og behæftet med mange Fejl, stillede vi fra vor Side — det radikale Venstre og ogsaa Socialdemokratiet — en anden principiel Opfattelse, som gik ud paa at opstille et Apparat, som ikke overvurderede Danmarks Ævner, men som var baseret paa en sund og nøgtern Vurdering af dem, og som, hvad jeg navnlig vil frem-